Cel mai greu este să vezi ce se află chiar în fața ta

On Martie 17, 2023

Felul cum vezi lucrurile nu este felul cum sunt ele, ci felul cum ești tu, de fapt.

Privesc cu atenție scaunul meu ergonomic, înainte să mă așez la birou. Oare ce ar crede el despre mine dacă ar avea senzații și emoții implicate în legile sensibilității? De regulă, aceste dispoziții sunt întâlnite mai ales la pictori, și resimțite ca un har, ca o energie divină necreată. Iar ochii nu pot să înfățișeze gândurile oamenilor prin intermediul figurilor sau a lucrurilor, numai o mână de artist reușește asta ghidându-se după conceptul: "lucrul reprezentat vizual într-o imagine coerentă înseamnă altceva decât este cu adevărat el însuși".

Bine, mă așez pe scaun. Dar imediat privirea mi se îndreaptă asupra tabloului aflat pe peretele din fața biroului. Alt lucru care, benevol, îmi umple privirea cu frumosul unui peisaj de primăvară, făcând loc trăirilor care au avut loc cu mult timp în urmă, rămânând doar ale mele. Las trăirile acestea să se manifeste ca niște spirite intermediare, în entuziasmul care parcă mă determină să cercetez cu atenție natura și adâncurile a tot ce mă înconjoară.

După cum se observă, impresiile cauzate de lucruri, dar mai ales gândurile despre senzații caracterizate prin profunzime, putând fi mai greu explicate prin cuvinte, constituie sursa ideilor care fac dintr-un artist un bun observator al lucrurilor din jur, chiar și atunci când alte activități îi distrag atenția.

Evident, realismul de care dau dovadă printr-un fel de a fi, printr-o stare de spirit exuberantă și printr-o mulțime de cuvinte, legând semnificația fiecărui gând de vreun lucru exterior, am ajuns să-mi evaluez vederea după principiul: "Felul cum văd lucrurile nu este felul cum sunt ele, ci felul cum sunt eu, de fapt."

Leadership: Lucrul asupra căruia te concentrezi aduce experiențe noi de reprezentare a vizualului printr-o predominanță a emoțiilor asupra realității pe care o produce pendularea între simbol și semnificație?

Îmi pun o întrebare: în ce măsură are nevoie ochiul de vedere ca să poată pătrunde în realitatea unui tablou bazat pe semnificații simbolice și în mijlocul căruia, prin raporturi vagi cu psihologia, sunt sugerate jocuri felurite de pe scena vieții?

Într-o măsură mai mică sau mai mare, în funcție de imaginea al cărei obiect nu doar că semnifică ideea, ci este ea însăși. Fără a-și pierde semnificația, imaginea ochiului este o imagine simbolică prin faptul că se concretizează atât în oglindire, cât și în realitate, dar mai ales în mod independent din punct de vedere subiectiv.

Evident, ceea ce se repetă în văzul ochiului de artist, dobândind semnificația de imagine simbolică și devenind formă de expresie a ideii de "fapt izolat", este tocmai acea posibilitate năstrușnică de a descoperi ceva extrem de profund într-o realitate capabilă să reprezinte formele unei lumi superioare ce intenționează să fie amprenta absolutului. Căci atât scaunul, cât și tabloul, ca rezultat imediat al acțiunii stimulilor asupra organelor de simț, sunt însoțite fiecare de o dispoziție și o coloratură afectivă generoasă, făcând ca pasiunea mea față de artă să rămână constantă și să accentueze tot mai mult acel *Wasotelas Otasojiteyi Relatheanek,* frumosul îmbrățișat de trăirile interioare.

Vai, asta mi-a scăpat din vedere. Nu am crezut niciodată că ochiul poate fi sentimental. Căci pe măsură ce admiram totul din jur, privirea parcă îmi cerea să-mi întorc capul spre anumite puncte de real interes peste care nu puteam să trec cu vederea. Degeaba mă străduiam să impun stăpânire asupra ochilor mei, degeaba încercam să uit lucrurile care mi-au sărit în ochi. Ceva îmi cerea, o putere stranie mă îndemna să-mi aduc aminte că am privit cu mare curiozitate, ca o întrecere între mari vizionari, zecile sau sutele de demonstrații pe care frumosul le așterne înaintea celor care recunosc bunul gust atunci când acesta apare în calea lor.

Leadership: Spiritul tău creativ poate să cuprindă laolaltă lucrurile din jur ca pe niște cazuri particulare de intervenție a logicii într-un "dinamism care își conservă sensibilitatea" ?

În Othello, celebra operă a lui Shakespeare, există două admirabile scene în care Iago îi insuflă maurului toată otrava geloziei, din ură, deoarece l-a promovat pe Cassio la gradul de locotenent, deși nu se remarcase printr-un niciun fapt de arme. Înfăptuind această crimă, subjugând cu o abilitate feroce sufletul lui Othello, Iago procedează astfel încât să lase impresia că-i face un serviciu, iar Othello îi mulțumește lovind pătimaș cu pumnalul pe care acesta i-l dă.

În această scenă pumnalul este lucrul ce mi-a atras îndeosebi atenția, reprezentând un simbol al momentelor mai dure și chiar al unei părți întunecate din sufletul omului, având o problematică morală aflată la vedere. Așadar, ceea ce exprimă lucrul, prin simbol, este tocmai ceea ce determină hotărâtor atitudinea mea față de artă, percepută nu ca o luminozitate orbitoare care distruge individul istoric, ci ca o realitate mult mai imediată care suportă consecințele unei trăiri acute și invadatoare.

Shakespeare a fost un artist sensibil la orice se întâmplă în preajma lui, fiindcă a știut să transforme trăirile în simbol, evident cu ajutorul lucrurilor. Nu întâmplător ochiul subtil al artistului, chiar dacă se înfățișează ca fiind de sine stătător, fapt ce aparține doar de o aparență a normalității, reprezintă unitatea dispoziției pe care o produce în sine puterea luminii de a anima ființele și lucrurile. Dar subtilitatea ochiului este, în același timp, și o consecință a luptei pe care lumina o duce cu umbra.

Ideea este următoarea. Cu cât ochiul înclină mai mult spre culoare, în spectrul unei lumini aparte proiectată pe verticala pânzei, cu atât posesorul său direct este mai însuflețit de dorința de a epata, trecând granița realității fizice. Deci el poate să confere o semnificație aparte tabloului lumii. Dar cu cât ochiul tău înclină mai mult spre profunzimea simbolurilor scoase la iveală din întunericul suferinței și al luptei interioare, cu atât este mai ușor să-ți adaptezi vederea la zona reacțiilor, a emoțiilor și a simțurilor.

De data aceasta leadershipul, aflat sub semnul modalității de raportare la imagine, ia în stăpânire legătura dintre lucruri și emoții, cu precizarea că ceea ce vezi din apropiere n-o să aibă întotdeauna deschidere către vederea la distanță.

În acest caz, imaginea în care îți oglindești sinele este o descriere a lucrului aflat în preajma ta, ba chiar în fața ta !

Nu-i așa? Pare de mirare că ochii ar putea să invoce agitația psihică alături de alte elemente dispuse în armonie, în așa măsură încât spiritul artistic să le cuprindă laolaltă ca pe niște cazuri particulare de intervenție a logicii într-un "dinamism care își conservă sensibilitatea". Adesea lucrurile sunt dominate de un anumit dinamism în care relațiile de antagonism sunt mai puțin vizibile, ceea ce le conferă acestora un aspect mai pronunțat de materialitate.

Cel mai greu este să vezi ce se află chiar în fața ta. Spun asta fiindcă de multe ori vedem, dar nu conștientizăm valoarea a ceea ce vedem. Sau, așa cum bine spunea cineva, detaliul este cel care îmbogățește clipa, cel care poate schimba lumea: și el își găsește obârșia numai în lăuntrul nostru, apoi este reflectat în exterior sub forma lucrurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-mai-greu-este-sa-vezi-ce-se-afla-chiar-in-fata-ta.html